

KRAJSKELISTY.CZ

1. Šlechtic z pastoušky upsal duši krásným ženám, kvůli nimž v zákulisí občas rozdával i rány pěstí. Tajnosti slavných**20.09.2023 krajskelisty.cz - Adina Janovská**

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla; divadlo; moravskoslezské; národní; Ostravě; Státního

FOTO Charismatický gentleman byl vyhlášený milovník a přízně krásných žen se rozhodne nezříkal. Když mu ale kolega přebíral manželku, rázem zapomněl na noblesu a v divadelním klubu je denně museli od sebe trhat.

Říkal, že je šlechtic z pastoušky a už v raném dětství si zvykl, že je v jeho životě leccos divně. Opravdový zmatek měl především v rodinných vztazích. Babička říkal maminko, mamince této a tety považoval za své sestry. Elegán s noblesním chováním Josef Langmiller působil na ženy jako magnet a jejich přízni se rozhodně nebránil, zvláště po dramatickém rozchodu s první manželkou. Žil renesančním životem, plným milostných avantýr, a jeho vztahy zpravidla končily kvůli tomu, že nechtěl děti.

Redaktor časopisu Naše zahrádka Martin Vlach v dramatu z roku 1960 Pohled do očí; foto Filmové studio Barrandov

Hraběcí levoboček?

Narodil se 12. dubna 1923 v jihočeské obci Želeč u Tábora, v níž nechal původní tvrz přestavět na renesanční zámek legendární Petr Vok z Rožmberka. Na jeho místě pak v polovině 18. století vyrostl nový v barokním stylu, který v roce 1870 získali sňatkem Harrachové, rakouský šlechtický rod českého původu. A Josef Langmiller tvrdil, že mu v žilách koluje modrá krev, protože jeho otcem byl hrabě. "Vznikl jsem tak, že pan hrabě šel a překotil moji maminku na mezi," říkal. Jestli byl opravdu levobočkem tehdy devatenáctiletého Jana Nepomuka Harracha, syna c. k. komořího a rytíře Maltézského řádu, už nejspíš zůstane navždy zahalen tajemstvím. Svého otce Josef nikdy neviděl, místo něj chodily jen alimenty. Částka to ale rozhodně nebyla závratná, protože extrémně chudá rodina neměla ani vlastní dům, takže vyrůstal v obecní pastoušce. Maminka stále sháněla práci, aby rodinu uživila, takže ho vychovával hlavně dědeček s babičkou.

Kluk z pastoušky věděl, co chce

Jednou z mála dostupných zábav ve vsi bylo divadlo, takže s místními ochotníky začal hrát už od dětství a divadlu brzy navždy upsal duši i celý život. Po maturitě na reálném gymnáziu v Táboře byl přijat na Pražskou konzervatoř a studoval herectví pod vedením nejvýznamnějších osobností doby, mimo jiné Jarmily Kronbauerové, Boženy Půlpánové, Jaroslava Průchy, Ladislava Peška, Karla Högera či Miloše Nedbala. Absolvoval v roce 1948 a první umístěnkou dostal do Divadla pracujících v Gottwaldově (dnešní Zlín). A tam se časem zrodil milostný trojúhelník, který se postaral o nejednu malér. Současně totiž nastoupila do souboru i čerstvá absolventka pražské DAMU, o tři roky mladší rodačka z Ivanovic na Hané Ljuba Benešová. Krásná a fotogenická brunetka se stala brzy jeho manželkou.

Se svou seriálovou dcerou Michalou (Jana Boušková) v Ženě za pultem

Divočina v zákulisí

Všichni herci ubytováni na jednom patře společenského domu, říkalo se mu Etáž hrůzy, o bujaré večírky a vztahy, které s právě nastolenou socialistickou morálkou neměly pranic společného, tam nebyla nouze. A neunikl jim ani Langmiller, jehož bezdětné první manželství skončilo po pěti letech přičiněním dalšího ženami zbožňovaného kolegy. "Tam to naboural Adamíra, protože zatímco Pepík byl muž gentleman, který byl navíc pro ženské přitažlivý, tak nemusel nic dělat, protože ony samy měly zájem, zatímco Adamíra byl dravec a lovec. Ten potřeboval furt dobývat další a další, no a tak mu nakonec ulovil i tu Ljubu. Pepík z toho byl nešťastný, denně se poprali v klubu, to bylo vyhlášené, museli je od sebe trhat," zavzpomínal na divoké pěstní diskuse obou soků režisér Antonín Kachlík v dokumentu České televize Příběhy slavných.

Společně i v Ostravě

V roce 1954 se stal Langmiller na jednu sezónu členem činoherního souboru Národního divadla v Brně, a pak putoval na sever, do **Státního divadla v Ostravě**. V té době už v tamním souboru hrál jeho někdejší sok Adamíra a o rok později do něj přibyla i jeho krásná exmanželka Ljuba, kteří se krátce nato vzali. Jejich společné ostravské angažmá už se ale obešlo bez vášnivých soubojů. Po rozvodu zůstal Josef dlouho sám, rozhodně ale nebyl osamocen. Jeho charisma působilo na ženy jako magnet, fanyanky mu nadbíhaly a neodolaly ani některé kolegyně. Nějaký čas byla jeho partnerkou režisérka Věra Chytilová, nakonec se ale rozešli, protože chtěla děti. Jednou se podle Kachlíka o tom rozprávěl u s Jiřinou Bohdalovou, která jeho kouzlu také podlehl. Dokonce spolu i začali bydlet, Langmiller se ale brzy raději vrátil do svého staromládeneckého bytu. Na čem se vlastně neshodli, to zůstalo

jejich tajemstvím.

Politik Zdeněk Fierlinger v minisérii Gottwald

Trojúhelník před kamerou

Vysoká štíhlá postava, kultivovaný projev a melodický hlas předurčily mladého Josefa k rolím milovníků a intelektuálů. Před filmovou kamerou stanul poprvé v roce 1949 jako důstojník SS v dramatu režiséra K. M. Walló ze života svazáků na stavbě Trati mládeže Veliká příležitost, na další nabídky si ale kvůli divadelnímu angažmá až na Moravě musel dalších deset let počkat. Teprve v roce 1959 ho obsadil Martin Frič jako pomocníka krupaře v pohádkové komedii Dařbuján a Pandrhola a poprvé se objevil i na televizní obrazovce v bezejmenné vedlejší roli v inscenaci Antonína Moskalyka společně se svou exmanželkou Ljubou a bývalým sokem Adamírou. A i tentokrát už pánové odložili staré vášně ad acta a nepoprali a pěstní souboje přenechali jiným.

V televizi téměř jako inventář

V roce 1960 Josef získal stálé angažmá v pražském divadle E. F. Buriana, což mu umožnilo i pravidelnou spolupráci s filmem a televizí. Díky vzhledu a kultivovanému projevu byl ideálním představitelem různých lékařů, pedagogů či vysokoškolsky vzdělaných odborníků, často oblékal i vojenské uniformy. Hrál vyšetřovatele i zločince v kriminálkách, v sedmdesátých letech si zahrál řadu významných osobností. Mimo jiné například sociálního demokrata a pozdějšího funkcionáře KSČ Zdeňka Fierlingera ztvárnil dokonce třikrát, ve Vávrově Osvobození Prahy, v politickém drama z roku 1977 Vítězný lid i v minisérii Evžena Sokolovského z roku 1986 Gottwald. Od poloviny šedesátých let téměř neslezl z televizní obrazovky, hrál v nekonečné řadě inscenací i seriálů a nezapomínali na něj ani filmaři. Určitě si ho vybavíte jako exmanžela Míly Myslíkové, skladníka Arnošta Jarolíma, v nestárnoucí komedii Juraje Herze Holky z porcelánu. Velkou pozornost, i když tentokrát spíš negativní, mu vynesla role v úspěšném seriálu osvědčeného tvůrčího tandemu Dietl-Dudek Žena za pultem. Divačkám totiž velmi vadilo, jak se v něm choval ke své exmanželce Anně Holubové v podání Jiřiny Švorcové.

V roce 1993 v seriálu Dobrodružství kriminalistiky

Láska přišla nečekaně

S pohodlným životem lovce žen bez závazků přece jen nakonec skoncoval, poté co potkal v šedesátých letech v Měšťanské besedě svou druhou manželku, o dvacet let mladší Evu, která pracovala jako divadelní kostymérka. "Dost mě přitahoval, protože byl chlap a měl něco do sebe, měl úžasně charisma. A to měl pro dost ženskéch, nejenom pro mě," přiznala v Příbězích slavných. Podruhé se oženil a v roce 1964 se jim narodila dcera Eva. Velmi často spolupracoval i s rozhlasem a dabingem, jeho hlasem mluví například Robert Hossein jako Jeoffrey de Peyrac ve čtyřech dílech nesmrtelné romantické série o krásné Angelice a její cestě za láskou. K 1. září 1986 odešel z divadla oficiálně do důchodu, dál v něm ale hrál na třetinový úvazek.

Bez jediného slova

V roce 1990 stanul naposledy před filmovou kamerou jako primář Hrbek ve válečném dramatu Král kolonád, dalších deset let pak ještě spolupracoval s televizí. V roce 2000 převzal v Přelouči Cenu Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v oblasti dabingu. Pak se stáhl definitivně do ústraní, protože ho začaly trápit zdravotní problémy. Nejprve mu komplikovaly práci zuby, kvůli nimž špatně artikuloval, takže některé nabídky musel odmítnout. Takže trávil stále více času na chalupě, kde měl dokonce jako vášnivý nimrod svůj revír. Pak mu zlomenina krčku znemožnila chůzi, přidala se ateroskleróza. V roce 2003 prodělal mozkovou mrtvici, která ho připravila o řeč. Poslední rok prožil v pražské Nemocnici na Františku a ke konci už ani svoji manželku nepoznával. Jeden z posledních elegantů zemřel 8. srpna 2006.

(zdroje: Wikipedia, ČSFD, FDB, Šumavský rozcestník, **národní divadlo moravskoslezské**, Český rozhlas, Česká televize)

URL | <https://www.krajskelisty.cz/praha/29702-slechtic-z-pastousky-upsal-dusi-krasnym-zenam-kvuli-nimz-v-zakulisi-obcas-rozdaval-i-rany-pesti-tajnosti-slavnych.htm>

« zpět na začátek